

2005. Litha - VII. évfolyam 4. szám

Litha környéke mindig sok eseménytől mozgalmas, a nyár az ereje teljében lévő kreativitás időszak. Nézzük, mi történt ezekben a ragyogó napokban!

Először is nagy tisztelettel és szeretettel köszöntjük új Suí Crinna beavatottunkat, aki több, mint tíz év tanulás után jutott el ideig. Gratulálunk, és sok sikert, erőt, kitartást kívánunk további munkájához!

Lezajlott a hagyományossá vált Litha fesztivál idei versenye is. Soha nem volt még a zsűrinek ilyen nehéz dolga, mint most; talán egyetlen évben sem fordult még elő, hogy az elhangzott előadások mindegyike ennyire színvonalas és érdekes lett volna. A győztes előadások:

I.- A rúnák és a bolygók kapcsolatrendszere - Peggy

II. - A szószugjeszcio - Ivanits Zoltán

III. - A tudatalatti és működése - Mikolta

A második helyezett előadás jegyzete szerepel is az újság hasábjain. Gratulálunk a győzteseknek, a többieknek úgyszintén, hiszen alig-alig maradtak le, és remek kutatómunkát végeztek mindannyian!

Most pedig készülődünk a nyári táborra. Nem vagyok egyedül azzal, hogy honvágyam támad a nyolcszáz éves várfalak iránt, és vissza szeretnék vonulni egy időre az erdő nyugalmaiba, csendjébe. És persze hiányoznak az esti, közös szórakozások, az ismerős és ismeretlen arcok, a zene, a tábortűz, a falakon lógó lovagi fegyverek, és Várgesztes pótolhatatlan reggeli kávéja :)

Árnyak 2005. Litha - VII. évfolyam 4. szám

Kedves Olvasó, kívánok neked eseményekben gazdag, vidám, tartalmas nyarat!
Légy áldott!

A főszerkesztő: Osara LaMort

Tartalomjegyzék

A tündérek világáról és természetükről

A tündérek mágiagyakorlata 1. rész

A szuggeszció 1. rész - a 2005-ös Litha fesztivál második helyezett előadása

Mitológiai lények 2. rész - Sellők és aspektusaik

Tai Chi Chuan 2. rész

Cad Goddeu - A Fák Csatája

Titoktartás a Modern Boszorkányságban

Az Ősi Törvény 2. rész

Aradia avagy a boszorkányok evangéliuma

Könyvajánló - Lao Cse intelmei

A hónap filmajánlója:

Leprechaun

A hónap zeneajánlója:

Witchery - Symphony for the Devil

A tündérek világáról és természetükről

Tisztázzunk néhány alapfogalmat mielőtt tovább haladnánk:

- **Statikus valóság:** az az általánosan elfogadott valóság, ami a fizikai test és az elme számára felfogható.
- **Asztrálsík:** a statikus valóság (benne élőkkel együtt) érzelmi kivetülése. Asztrálról szoktak beszélni más értelemben is: ide sorolható tulajdonképpen minden más, ami a többibe nem.
- **Mentálsík:** a statikus valóság értelmi kivetülése.

A tündérek világa független (bizonyos fokig). Nem a mi valóságunk asztrálsíkján (semmilyen értelemben) helyezkedik el, de nem is egy másik statikus valóság.

A tündérek birodalma egy külön világ, ami egyszerre helyezkedik el a miénken belül és kívül. Kötődik a miénkhez, de a fizika törvényeitől függetlenül ott helyezkedik el, ahol kedve tartja, ezáltal egyszerre mindenhol és sehol sem. Valahogy úgy lehet elképzelni ezt, hogy ha van a miénkhez hasonló másik statikus valóság, akkor a tündérvilág ezek között helyezkedik el és mindegyikhez számos átjárón keresztül kötődik (de ez így nagyon le van egyszerűsítve).

Most nézzük néhány jellegzetességét ennek a világnak!

A fizikai általánosan elfogadott törvényei:

- **Tér:** ezzel alapvetően már az előzőekben részletezett okok miatt gondok vannak. Kívülről nézve kicsit problémás megérteni, hogy lehet valami egyszerre több helyen is, miközben nincs is ott.

Ezen kívül a tündérbirodalomban nem egyszerű a tájékozódás: az utak öletszerűen nem mindig ugyanoda vezetnek. Az is lényeges kérdés, hogy az embernek érdemes igen odafigyelni, hogy ott lépjen vissza a statikus valóságba, ahol kilépett belőle, ugyanis elég kellemetlen, ha három faluval odébb, vagy netán egy másik földrészen találja magát (esetleg egy másik statikus valóságban).

- **Idő:** nagyon sok történet említi a tündérekkel kapcsolatban, hogy náluk gyorsabban, vagy lassabban telik az idő. Ezzel kapcsolatban nincsenek egyértelmű információim. Az viszont saját tapasztalatom, hogy ez nem is igazán lényeges; amíg ott tartózkodik az ember, addig úgy sem érzi. Az a fontos, hogy kilépéskor pontosan meg kell határozni, hogy hol, és azt is hogy mikor szeretnél kijönni.

- **Természet:** sokkal közelebb állnak hozzá, mint mi. Ők még tudják, hogyan lehet például a növényeket arra kérni, hogy úgy növekedjenek, hogy házat alkossanak. Hasonlóan jó a kapcsolatuk az állatokkal (nekik sem parancsolnak, bár megtehetnék, inkább kérik őket, ha valamire szükségük van), elementálokkal, természetszellemekkel és az aprónép többi fajtájával. A világuk elkülönül a miénktől időjárás tekintetében is: ezt maguk irányítják kedvük szerint (még nem jöttem rá, hogy miféle rendszerben váltakoznak az évszakok, így nem mindig esnek

egybe a nálunk aktuálissal).

- **Jellem:** a tündérek nem jók és nem rosszak a hagyományos értelemben. Külön egyéniségek, mint mi, saját pozitív és negatív tulajdonságokkal. Az erkölcsi rendszerük egészen más, ezért fordul elő, hogy esetenként rosszindulatúnak találják őket. A másik véglet sem igaz, nem segítenek az embereknek ok nélkül, a mi felfogásunk szerint kifejezetten önzők. A gondolkodásuk egyszerű és nem jellemző, hogy igazán foglalkoznának a távlatokkal, de nagyot téved, aki azt hiszi, hogy buták. Mivel valamiképpen időtlenségben élnek, csak az őket érintő lényeges problémákkal törődnek. Ha rá tudunk hangolódni az észjárásukra, nagyon jól együtt lehet velük működni.

- **Külső:** valójában nagyonis változatosan néznek ki és ráadásul változtatni tudják a külsejüket. A sok helyen búbájként említett képességük része az illúziók keltése. Szép emberi és torz félelmetes külsőt ölthetnek szándékuk szerint, megjelenhetnek fény és állat formában és még ezerféle módon.

Egészen aprótól kb. 160 cm-ig terjed a magasságuk. Általában nagyon hiúk. Egy részük visel ruhát, akár növények leveleiből, szirmaiból, akár természetes szövetből, és ezekre ékszereikkel együtt nagyon büszkék (kifejezik vele az egyéniségüket). Összességében szépek és könnyedek, bár testalkatban is különböznek.

- **Születés- elmúlás:** a születés tudomásom szerint olyannyira szokványos módon történik, hogy fél-tündérekről is szólnak történetek. Ritkán születik tündér (és egyáltalán nem csúnya).

Elvileg halhatatlanok, azonban így nyüzsögne tőlük a világ. Úgy tudom, hogy halálukkor átlényegülnek valami mássá, de ezt nem ismerem ennél pontosabban.

- **Eszközök:** legalább annyifélet használnak, mint mi. Sok történet említi apró íjaikat, mérgezett nyilaikat. Állítólag irtóznak a vastól, ennek alapja valószínűleg az, hogy a vas Marshoz kötődő fém, ilyen módon az erőszakot fejezi ki. A tündérek az erőszakot utálják. Ennek ellenére vannak még finom tőreik és rövid kardjaik, de nem szívesen használják őket.

A tündérek mágiagyakorlata - 1. rész

Ez egy nagyon nehéz téma, nagyjából olyan beszélni róla, mintha azt akarnám elmagyarázni, hogyan kell jó zenét írni. Elég keveset tudok a témáról, de legalább azt megpróbálom érthetően elmondani. Amit most leírok, az csak egy a tündérek által használt sok-sok módszer közül. Azt hiszem néhány találó kifejezést át fogok venni szerepjátékokból, mivel eddig nem találtam rájuk jobbat. Ezeket előre tisztázom, hogy mindenkinek ugyanazt jelentsék.

- statikus valóság
- rítus: olyan cselekvés, mely segíti a beleélést a mágiahasználat közben (zene, tánc, harcművészet stb.)
- bárdmágia: nem csak szerepjátékokban, hanem valóságban is létező mágiafajta. Az előadó a mű jelentéstartalmát beleszövi a valóságba, így az hatással van másokra is.

A mágiahasználat minden módjának az a lényege, hogy megváltoztatjuk a statikus valóságot.

- Ha úgy képzeljük el, mint teret, akkor meghajlíthatjuk.
- Ha úgy, mint a Mátrixot, átprogramozhatjuk.
- Ha hangok összességéként, beleénekelhetjük a saját dallamunkat.
- Ha térhálóként (energiahálóként) amelynek minden pontja közvetlen vagy közvetett kapcsolatban van egymással, akkor elindíthatjuk valamelyik pontján a saját akaratunk rezgéseit.

Amit én szeretnék bemutatni, arra a legjobb szó a 'szövés'. Ez nagyon durván leegyszerűsítve a következőképpen néz ki: a valóság ez esetben szövet vagy szálak formájában jelenik meg. Lehet egy befejezetlen szövetdarab is, melyben a múlt és a jelen már készen van, de a jövő számtalan szál, amiből folytatni fogjuk. Magam részéről (az idő relativitása miatt) jobban szeretek vagy szálak, vagy teljes egészében szövet formájában gondolni rá.

A módszer tehát rendkívül egyszerű: vesszük ezeket a szálakat és beleszöjük a valóságba, amit akarunk. Nézzük most a bárdmágiát ebből a szempontból.

Adottak a valóság szálai és adott egy dal, vers vagy más költemény. Az egyszerűbb változat az, hogy a bárd beleszövi az általa előadott költemény mondanivalóját a valóságba, így az hatással van másokra is. Van egy másik lehetőség is: ha a mágia életre hívója nem a saját művéből dolgozik és nem is ő adja elő. Ez valamivel bonyolultabb. Itt adott a költemény, azáltal, hogy valaki előadja, egy mintát hoz létre a valóságsszövetben, de ez csak egy lehetőség.

Szemléletes példával élve nézzük úgy a valóságot, mint egy szönyeget. Így kétféle mintája lehet: olyan, amit a felszínére festenek és olyan, amit belesomóznak.

Az én rendszeremben minden műalkotás festett minta. Benne van a lehetőség, hogy valakit megfog és belesomózza a szövetbe. A csomózott minta nem ugyanolyan lesz, mint a festett, de benne van az is, hiszen abból indult ki. Az eredeti festett minta természetesen megmarad és mindig látható lesz a szőnyeg felszínén, így újabb csomózott mintákhoz nyújt lehetőséget (ihletet).

Nézzünk egy konkrét példát: egy embert szeretnék gyógyítani ezzel a módszerrel. Van egy zeném hozzá: ez egy festett minta, amelyről úgy gondolom, hogy könnyen átformálhatom a célnak megfelelően. Van egy energiarendszere (aurája) a gyógyítandó személynek, ami csomózott minta a szövetben. A festett mintából csomózottat szövök, és ezt beleszövöm az alany aurájába.

Így természetesen nem mindegy, hogy milyen a kiinduló minta, hiszen anyagként felhasználom. Minden alkotással ki szeretne fejezni valamit a művész, de mivel mindenki saját valósággal rendelkezik, ritkán fordul elő, hogy két ember számára ugyanazt jelentse. Nem is az a lényeg, hogy az alkotó érzéseit próbáljuk lemásolni. Az a szempont, hogy számunkra mi a mondanivalója. Vannak különböző nehézségi fokú minták. Minél nyilvánvalóbb a mű lényege, annál könnyebb formázni.

Pl.: zene esetében a szólamok számától, bonyolultságától, összefonódásuktól és harmóniájuktól függ, hogy mennyire könnyű velük dolgozni. Tapasztalatom szerint azokból lehet a legerősebb mágiát életre kelteni, amelyekben a művész mély és összetett érzelmeket fogalmazott meg. Ezeknek bonyolultabb a mintája, nehezebb átformálni, de megéri! A komolyzene ebből a szempontból igazi kihívásokat tartogat. Biztos vagyok benne, hogy zenén és prózán kívül más művészeti alkotásokat is fel lehet használni kiinduló mintaként, bár ezeket még nem próbáltam.

Most felvetődik az az igen ésszerű kérdés, hogy ez nagyon szép, de mire jó?

A válasz egyszerű is meg nem is. Tulajdonképpen bármire. Ugyanúgy közvetíti ez a módszer az akaratunkat, vágyainkat, mint bármelyik másik.

Más szempontból a mágiának ez a módja összeköti a tündérek világát a statikus valósággal és egyensúlyt teremt köztük. Egyfajta szimbiózist hoz létre: egyik sem létezhet a másik nélkül. Sokszor elhangzik a mesékben, hogy az emberek éltetik a tündéreket az által, hogy hisznek a létezésükben, de ritkán gondolunk azzal, hogy minden dolognak van ellenpárja is, hogy egyensúlyban maradjon. Ennek megfelelően a tündérek is éltetik valahogy az embereket.

Az emberek kreativitása, fantáziája olyan a tündérek számára, mint a lelki táplálék, mint nekünk az életenergia. Magukba olvasztják és átformálva adják vissza a világnak. Életöröm, életerő, új álmok és vágyak forrása az egész világ számára. Olyan ez, mint a levegő körforgása: mi belélegezzük és szén dioxiddal keverve fújjuk ki, ami éltető a növényeknek; és ők oxigént

adnak vissza nekünk. Másik hasonlattal élve egy szobrász hiába álmodik meg egy gyönyörű formát, ha nincs kő, amiből kifaraghatná. A fantázia, az alkotóképesség az ember sajátja, de tündérek hozzák létre a követ, az alapanyagot, amiből újat lehet létrehozni. Képzeljük el, hogy milyen lenne a világok, álmok, vágyak, remények, fantázia, művészet nélkül.

Idézet: Clive Baker: A Korbács

"Pusztaság volt és Cal por volt a pusztaságban: álmai, reményei mind por volt a pusztaságban és mindent irgalmatlan szél kergetett maga előtt.

Mielőtt Cal meggyógyította volna Urielt, az angyal megfertőzte őt. Cal megérezte a szellem magányát és sivárságát, agyát elragadta az úr és sorsára hagyta a semmiben. Cal eltévedt. Élete sivataggá vált: tűz-, hó- és homoksivataggá. Sivataggá vált minden és Cal ott fog bolyongani, míg össze nem roppan a semmiben."

"És a por egyre csak kavargott.

Cal néha mintha hangokat hallott volna szélben, nagyon távoli hangokat. De amilyen hirtelen jöttek, ugyanolyan hirtelen el is hallgattak és újra magára hagyták Calt. Jobb is így, gondolta Cal, mert ha van valami a pusztaság mögött és a hangok odacsalogatják őt, a visszatérés csak fájdalmat okozna. A fájdalomtól pedig Cal inkább nem kért. Annál is kevésbé, mert annak a másik helynek a lakói egyszer úgyis idejönnek majd hozzá. Elfonnyadnak és meghalnak és ők is por lesznek a pusztaságban. Ez a dolgok rendje; mindig is ez volt és mindig is ez lesz.

A végén minden porrá lesz."

Ki szeretne így élni? Értelmetlen és semmi öröm nincs benne. Mindenki erre törekszik a világon: valami mást megtapasztalni, mint az anyag és a test. Vannak néhányan akik azt állítják, hogy őket csak a fizikai valóság érdekli, közben pedig titokban, vagy tudat alatt keserűen irigykednek a többiekre (akik sokkal jobban érzik magukat a bőrükben). Sokan drogokhoz fordulnak segítségért, mert keresnek valamit, amiről maguk sem tudják, hogy mi az. Különbösen is: minek volnának érzéseink és kreativitásunk, ha nem azért, hogy használjuk? Sokan nagyon borúlátóak és azt mondják, hogy a tündérek világa a végéhez közeledik. Én azonban azt tapasztaltam, hogy az emberek egyik korban sem lettek se jobbak, se rosszabbak, a történelem ismétli önmagát, csak a színpadkép változik.

Az emberek most is álmodnak. Nézzünk csak olyan könyveket, mint a Gyűrűk Ura vagy a Harry Potter, és olyan filmeket, mint a Csillagok Háborúja vagy a Mátrix. Megoszlanak a vélemények velük kapcsolatban, lehet róluk vitatkozni, de az tény, hogy hatalmas tömeg fantáziáját mozgatják meg. Amíg emberek képesek ilyeneket megálmodni, nem aggódom. Másfelől persze az is tény, hogy a technika fejlődésével olyan eszközök kerültek a kezünkbe, amivel elpusztíthatjuk a világunkat, ha nem vagyunk elég körültekintőek! Az, hogy lényegesen kisebb érintetlen természet van, mint néhány száz éve, nyilván nem kedvez a tündéreknek, akiknek az az élőhelye. De ez már a környezetvédelem témakörébe tartozik, amibe most nem szeretnék belefolyani.

Itt következzen néhány idézet, amelyekkel mindezt megpróbálom közelebb hozni.

Győrfi András: Bóbita

"- Mégis boszorkány vagy?

- Tündér!

A férfi hátrahőkölt.

- Afféle erdei népség, aki gyereket lop, s eltévedt utazót láncol magához évszázadnyi időre?

- Olyasféle. De ne félj, csak játszani akarok veled egy kicsit. Játsszanod márpedig kell, mert nélkülem nem jutsz ki az erdőből. De ha jászol velem, megjutalmazlak.

- Mivel? Bolondok aranyával, röpke násszal? - a férfi hangja keserűen csengett.

- Gyere, játszd a játékomat, s cserébe visszaadom az életkedvedet.

- De miért én?

- Mert senkiből nem táplálkozott még ily erővel a Csillogás, s ami még fontosabb, senki halandó nem látta már jó ideje a Csillogás örvényét maga körül.

- Csillogás?

- Az álmok...

- Afféle mágia hát?

- A lélek bűbájossága. Játssz velem és te magad is megtapasztalod.

- S ha nem?

- Akkor amúgy is elbuksz és halálodig olyan leszel, mint egy kiürült héj, nem érzed majd többé az Életet."

Folytatása következik.

A szuggeszció - 1. rész

A szuggeszció alapvetően a kimondott szó hatalmán alapszik. A tibeti lámák és hindu maharisik régóta ismerik ennek titkát, mint a "keleti nagyok" általában. Sőt, még a Talmudban is találhatunk rá utalást:

"A szó, az isteni szó, minden betegség ellen a legjobb orvosság. Az isteni kegy koszorúja az ember fején. Bűvös ereje van a szónak, ezért óvatosan válassza meg az ember az ő szavait, és ki ne nyissa száját a rosszra... A kimondott átok a levegőben repdes és bárkire szállhat."

Levonhatjuk a következtetést, hogy eleink szerint valóban hatalom, az általuk ismert világrend egyik legnagyobb tényezője a kiejtett szó, az isteni szó (gondoljunk csak a Bibliában arra a bizonyos "Kezdetben vala az Ige (a Szó), s az Ige volt Istennél és Isten volt az Ige..." részre. Hogy mi ez a képesség vagy hatalom és honnan jön, nehéz lenne megállapítani. Egy dologban

biztosak lehetünk: ez egy a természet és az anyag korlátait is legyőző, testet-lelket formálni képes erő.

Olyannyira igaz ez, hogy életünket és mások életét is befolyásolhatjuk a segítségével sikert vagy balsikert előidézve. Legalapvetőbb összefüggése talán így írható le:

Ha önmagunk vagy mások előtt tudatosan, rövid mondatokban fejezzük ki kívánságunkat, s azt rendszeresen naponta elismételjük, ez a kívánság a pusztán gépies ismétlődés folytán úgy belevésődik az alany agyába - illetve önszuggeszció esetén, mint belénk rögződött képzetek, autoszuggeszciók, oly hatalmas erővel törekszenek a megvalósulásra, sőt meg is valósulnak - hogy szélső határértékeit még felmérni sem igen tudjuk.

Ráadásul ez a tétel nem csak az egyén életében érvényesül: a tömeglélektannak, a társadalmak vezetésének, a politikai életnek, a békének és a háborúnak is alapvető mozgató ereje az állítás és iméltés. Legyen az akár cselekvésre való buzdítás, uszítás, lelkesítés, csendesítés vagy demagógia. Lényege a hittel, erővel és meggyőződéssel kiejtett szó, valamint az állítás és az ismétlés.

A módszerrel feltételes reflexeket is kialakíthatunk. Ha ezt a tényt és Pavlov idevonatkozó állítását elfogadjuk, mely szerint neveltetésünk, tanulmányaink, legkülönbözőbb fegyelmezésünk, számos megszokásunk, szerelmünk, sokszor érthetetlen viselkedésünk, örömünk, haragunk nem egyebek, mint feltételes reflexek sorozatai, beláthatjuk: a lehetőségek korlátlanok.

Itt kell, hogy eloszlassak két gyakori félreértést: a hipnózis és a szuggeszció nem összetévesztendő, két külön dolog. Ezenfelül általában mindkét fogalmi kör mögött nem normális, élettani, rendszeresen előforduló jelenségeket, hanem misztikus vagy pathológiás, kivételes dolgokat sejtene.

A valóság ezzel pontosan ellentétes. A hipnózis mint állapot, a szuggeszció mint folyamat, születésünktől halálunkig jelentős szerepet játszik testi és lelki életünkben egyaránt. Sőt egy kicsit továbbgondolva akár odáig is elmehetünk, hogy voltaképp életünk részleges hipnotikus és álomállapotok változatainak játékból tevődik össze (monotónia, betanult reflexszerű folyamatok, rutinfeladatok és tevékenységek végzése, zene, tánc, mások befolyása...stb.). A szuggesztív hatású idegingerek és impulzusok nem választhatók el oly élesen sem a gépies, sem a felsőbbrendű kritikai központokhoz címzett, a józan észre apelláló, rábeszélő befolyásolási módszerektől. Közismert tény, hogy a szuggesztív befolyásolások általánosabb változatai és az ezekkel a jelenségekkel kapcsolatos módszerek és energiaforrások az egyén mindennapi életének és boldogulásának értékes eszközeivé váltak már a nyugati kultúrában is (lásd pl. Agykontroll, különböző autogén tréningek).

Élettani szempontból az összes ingereket három csoportra oszthatjuk:

1. egyszerű, közvetlen ingerekre (amikor pl. valakinek hirtelen a szemébe közelítünk, s az tudatalattijának reflexműködése következtében rögtön behunyja),
2. szuggeszciókra,

3. ésszerű befolyásolásokra, amelyek az észérvekkel, logikai meggyőzéssel és rábeszéléssel próbálnak hatni. Tekintve, hogy a 3. kategória módszereire adott ún. egyéni válaszok az agykéreg társító, kritikai mezőiben keletkeznek, könnyen belátható, hogy ez korántsem a leghatásosabb befolyásolási módszer.

Az első csoportba tartozó ingerek pályái általában a központi idegrendszeren, ill. az agykérget el nem érve futnak. Az értelmi befolyásolások működési területe pedig - mint azt fentebb említettem - maga az agykéreg. Az előbbi két csoport közötti hatalmas terület a szuggeszció birodalma. Ez magában foglalja agyunk túlnyomóan kéregalatti szerveit, de ami a legfontosabb a kéregalatti kapcsolatok segítségével mind az érzelmi mechanizmusokat, mind pedig a szimpatikus és paraszimpatikus idegrendszer önszabályozási területét. A két szint közötti hatásfokbeli eltérést jól példázza az, amikor egy férfi jó ideje udvarol a választott nőnek, mondván "szeretlek és csak érted élek...", mikor megjelenik egy másik férfi akinek meg van a megfelelő kisugárzása és a szimpla, akár pillanatnyi jelenlétével drámaibb hatást vált ki a nőben mint az előbbi a hosszas udvarlással és érveléssel. Igen, a szexepil is egy szuggesztív hatás (ld. Mesmerizmus)!

Folytatása következik.

- Ivanits Zoltán -

Mitológiai lények 2. rész

Sellők és aspektusaik

A sellők a víz elementáljai, ebbe a csoportba azok a lények tartoznak, akiket a víz elemmel kapcsolunk össze. Minden természetes vízben és környékén előfordulnak. Bolygónk mindennemű vizében - eső, folyók, óceánok - a sellők jelentős tevékenységet folytatnak. Az ő életük általában véges, de nagyon szívósak. A sellők közreműködnek az ember asztráltestének fenntartásában, és ösztönző hatással vannak érzelmi életünkre. Ez igaz mind affektív érzelmeinkre, mind magasabb pszichikus működéseinkre is. Az intuícióhoz, az alkotáshoz és a szüléshez szükséges energiát mind tőlük kapjuk.

A sellők irányítása alatt áll az emberi szervezet - erek, nyirokedények - folyadékháztartása is. Ha ezeket a szervrendszereinket károsítjuk, az őket is negatívan érinti, és nem tehetnek mást, mint együtt szenvednek belső szerveinkkel. Fejlődésük az embertől függ. Ha mi fejlődünk, ők is fejlődhetnek. A vér megbetegedései beszennyezik őket, és napjaink elterjedt betegségei, mint az AIDS a betegségen keresztül súlyos karmát jelent a sellőknek is, bármennyire is szeretnének szabadulni tőle.

A víz az élet forrása, a sellők pedig segítségünkre vannak e belső forrás megtalálásában. Nélkülözhetetlenek minden tisztulási folyamatban, a gyógyításban és az empátiában.

Bár ők is androgün lények (férfi-női kettőslények), a sellőknek általában mégis nőies alakjuk van. Fontos feladatuk, hogy segítségükkel megismerjük életünkben a szépséget. Igyekezetük azt szolgálja, hogy felismerjük: szépségünk sokkal inkább erényeink, mintsem külsődleges vonásaink eredménye.

Az emberek erős érzelmeit és alkotóvágyát is a sellők ösztönzik. Támogatnak minket abban, hogy a lehető legtöbbet merítsük életünk legmélyebb élményeiből. Az ő segítségükkel tapasztalhatjuk meg az élet teremtő eksztázisát, a szexualitást és a művészi alkotóerőt. Gyakran álmainkon keresztül jelentkeznek. Vizes álmaink legtöbbször egy sellő közreműködésével jönnek létre, ezzel is magasabb szintű alkotótevékenységre ösztönözve bennünket. A velük való harmonikus együttműködés hozzásegíthet minket asztráltestünk megerősítéséhez, ami elengedhetetlen a tudatosan véghezvitt testen kívüli élményekhez, vagyis az asztrálutazásokhoz.

A sellők és egyéb vízelementálok királya Niksza és Zefürosz.

Általában egyébként a csábítás jelképeként tekintik őket. Eurázsiaszerte ismert lények, akiknek emberi felsőteste egy vagy két halfarokban végződik. Alakjuk a görög tengeristenek: Néreusz és Tritón leányaitól és fiaitól származik - innen jön a néreidák és tritónok nevei. Vízilényekkel a magyar nép hitvilágban is találkozunk, s megfelelőik a finnugor rokonainknál is megtalálhatók, pl. az udmurtoknál. Ezek között ismeretesek olyanok, amelyek víz alá húzzák az elővigyázatlanokat. A sellő egy- és kétfarkú ábrázolásai az ősi istennő szűzies és egyben csábító aspektusát tükrözheti. A kétfarkú ábrázolások voltaképpen széttárt combú, kihívó nőalakok, s ezzel ördögűző vulvaábrázolásokra emlékeztetnek, míg az egyfarkú változat mintha épp a szerelmi beteljesülés lehetőségére hívná fel a figyelmet. A férfi alakú sellők ritka megjelenései nem mondanak ellent mindennek, hiszen hímnemű vízilények, tengeristenek is ismertek.

A habléányok is legtöbbször női alakban jelennek meg; felsőtestük, fejük, mint egy nőé, alsótestük pikkelyes és delfinuszonyban végződik. De egy kisebb csoportjuk teljesen úgy néz ki, mint az átlagember, csak ezek is a vízben élnek. Valójában a tengerek tündéreiként is felfoghatjuk őket, rokonaik minden adottságával és korlátjaival. Hatalmuk van az idő felett, szexuálisan vonzódnak az emberekhez.

Több monda szól arról, hogy énekükkel vihart keltenek, tengerészek csábulnak el tőlük, akik beleugornak a vízbe és végül megfulladnak. A vihart vagy maguk okozzák vagy énekükkel megjósolják. Egyébként meglehetősen ártalmatlanok, azonban sok monda a számlájukra ír számos hajótörést. Azt is fontos tudni, hogy bántani, piszkálni sem érdemes őket. Azt állítják, hogy ha a habléányokat zaklatni merésze valaki, az tomboló vihart von maga után. A középkori szerzetesek és krónikások hajlamosak voltak démonként is ábrázolni őket. A halakhoz hasonló életmódot folytatnak a tengerekben, nincs különösebb szükségük arra, hogy visszatérjenek a földre, bár képesek egy rövid időt a szárazon tölteni. Általában olyan partokon,

nyílt tengeri felszíneken, óceánokban érzik jól magukat, amelyek távol vannak a nagyobb lakóterületektől és a főbb hajóutaktól. Elegánsan, határozottan szelik a habokat, viszont a földön ügyetlenül mozognak, gyorsan úsznak, mélyre buknak és korlátlan ideig képesek a vízben tartózkodni. A legtöbb fizikai megnyilvánulást az Atlanti-óceán északi részéről jegyezték le, állítólag szép számmal élnek a Britannia körüli vizekben.

Az emberek és a habléányok kapcsolata rövid és távoli. Az ókortól kezdve sok helyen ismert klasszikus, gyakran istennőnek, félistennőnek hitt alakjuk. Ilyen Derketo a szír holdistennő; a görög tritónok, a tenger isteneinek szolgálói és kísérői; Éa, hatalmas babiloni isten, aki a Nagy Mélységben az idő és a mérték felett uralkodik. A középkor virágkorára a habléányok már mindenütt elvesztették isteni mivoltukat, kivéve Írországot. Néhány legenda szerint a habléányok alkalmanként szerelmi viszonyba keverednek az emberekkel, ami sok mindent elárul természetükről.

A sellők negatív aspektusai:

A görög mitológia számon tart egy sor agg tengeri istennőt. Ilyenek például a Graiák; az Erinnuszok, az őrjöngők; a szirének; és a félelmetes Gorgók. A Gorgók testét pikkelyek borították, aranszárnyuk és vadkan agyaruk volt, fejüket pedig kígyók koronázták. Aki valamelyik Gorgó arcát megpillantotta, annak nyomba elakadt a lélegzete és kővé dermedt.

Köztük kettő halhatatlan - Sztheinó, az "erős" és Eurüalé, a "messzekóborló" - egy pedig, Medúszka, a "ravasz" halandó volt. Egy régi kép még kancaként ábrázolja, amint a csödör alakban megjelenő Poszeidón megtermékenyíti, miután puha fűben, tavaszi virágok közül elrabolta. A görög szövegek ekkor még "széporcájúnak" írják Medúszát, ahogy anyját is, Kétót, a tengeri szörnyet. Perszeusz királyfi vendégajándékként ajánlotta fel anyja, Danaé fogva tartójának, hogy hozza neki Medúszka fejét. Vállalkozásában Pallasz Athéné segítette egy belül tükrösen kiképzett pajzzsal, ami lehetővé tette, hogy a királyfi ne szemtől szembe, hanem hátráló mozgással közelítse meg a szörnyeteget. Hermész a láthatatlanná tevő sipkával, a szárnyas saruval, valamint egy sarlóval segítette a hőst abban, hogy veszélyes vállalkozása sikerüljön, vagy elmenekülhessen. Medúszka elpusztult, de vérző sebéből két lény szökkent elő: Krúszkaor, a hős; Pégaszosz, a szárnyas paripa.

Medúszka az az ősi, a teremtő természettel és isteneivel rokon, de valamilyen átok következtében szörnyeteggé vált numinózum, aki csak saját pusztulása árán szülhette meg magasabbrendű, vagyis szellemi természetű utódát, Pégaszoszt. Az a tény, hogy Poszeidón és Medúszka Athéné templomában nemzették Pégaszoszt arról árulkodik, hogy egykor bizony Athénét, a harcias szüzet magát tisztelték szörnyalakjában, "gorgóarcúként" is. Medúszka a nemiség, a szörnyeteggé válás, valamint az ismeretlennel szembeni rettegés elfojtott, az animalitás síkján megrekedt energiáit is jelentheti. Elpusztítását nem szó szerint kell érteni, mert jelképes megőlése az ösztönvilág sötét, átvilágítatlan aspektusainak meghaladásával, transzformációjával, megváltásával azonos értelmű. Egyes szövegváltozatok, valamint festett vázák ábrái arról

tanúskodnak, hogy Medúza megölése a Heszperiszek kertjében zajlott le. A Heszperiszek az aranyalmát termő Életfa őrzői az Ókeánosz túlsó partján, ami közvetetten az Életfa meghódítására és gyümölcseinek elsajátítására is utalhat. A Graiak, az őszhajú lányok megnevezéséből is kicseng a koravéniségre, vénkisasszonyságra való utalás. Nekik csak egy szemük és egy foguk volt, és azt felváltva közösen használták. A Graiak nevei a következők: Enüó, a "harcias"; Pempfredó, a "darázs"; Deinó, a "félelmetes". A Graiak és a Gorgók a tündéri Artemisz alvilági megfelelői.

A szirének a csábítás, az elérhetetlen emberi vágyak, a csalóka reménység jelképei. Csodás lények, amelyek felül női alakot formálnak, deréktól lefelé pedig madár vagy halfarkú lények. Csodás szépségű énekükkel a sziklás partokhoz vonzották a hajósokat, akik figyelmetlenségük miatt ott lelték halálukat.

Tai Chi Chuan 2. rész

A Yang stílusú Tai Ji Quan története

A Yang stílusú Tai Ji Quan a XIX. Századból, a Qing dinasztia Dao Guang periódusának idejéből származtatható. Alapítója Yang Fu Kui (1799-1872) volt, aki Yang Lu Chan néven is ismert. Lu Chan földműves családban született. Lu Chan még fiatal fiúként elkezdte tanulmányozni az ott ismert északi harci művészeteket, így többek között a Shaolin-nal is ismerkedett.

Egy napon, miközben Lu Chan éppen dolgozott egy helyi gabonarakárban, a szomszédos Tai He gyógyszerkereskedésbe betért egy durva/faragatlan/goromba fickó. Vásárolni akart néhány drága gyógynövény-készítményt, ám csak alacsonyabb árat lett volna hajlandó kifizetni azokért. Ordított és az öklét rázta. Ezután az egyetlen dolog amit Lu Chan látott az volt, hogy az illető kirepült az utcára - miközben a patikatulajdonoson (aki kidobta) az erőlködésnek nyoma sem látszott. Lu Chan nagyon furcsának találta, hogy valaki egy ilyen mutatványt hajtson végre erő alkalmazása nélkül.

A patikatulajdonos neve Chen De Hu volt. Néhány nap múlva Lu Chan összeszedve bátorságát elment Chen De Hu-hoz, hogy megkérje: tanítsa őt. Chen először nagyon óvatos volt, de miután látta, hogy a fiú becsületes és tisztességes ember, elmondta Lu Chan-nak, hogy Chen faluból jött, Henan tartományból, ahol sokan tanultak Tai Ji Quan-t, s hogy az ő tanára a híres mester, Chen Chang Xing volt.

Mindezt hallva Lu Chan nagyon izgatott lett és kérte Chen He Du-t, hogy mielőbb mutassa be Chen Chang Xing-nek. Chen De Hu beleegyezését adta, így Yang Lu Chan azonnal elhagyta Yong Nian-t, hogy Chen Jia Gou -ba menjen. Ott Chen Chang Xing felügyelete alatt folyamatosan, megszakítás nélkül gyakorolt - nem törődve azzal hogy éppen tél van-e vagy nyár. Hat évi tanulás és gyakorlás után visszatért otthonába, ahol többen ki akarták próbálni újonnan szerzett képességeit. Párbajra hívták ki - és ő veszített, ám nem adta fel a reményt. Visszatért Chen faluba további hat évre tanulni és gyakorolni. Amikor másodjára hazatért, éppen a kínai újév ünnepe volt. Az emberek izgatottak lettek, hogy Lu Chan hazatért és már legyőzhetetlennek gondolták.

Azon a vidéken volt egy harcművész, aki kapcsolatban állt a Chen-ekkel is és a harci művészetek több stílusát tanulmányozta elmélyülten. Ő is hallotta, hogy Lu Chan hazatért és ki akarta próbálni a tudását. A küzdelem eredménye döntetlen lett. Yang Lu Chan úgy gondolta, hogy bár tudása elegendőnek bizonyult ahhoz hogy megállja a helyét a magasan képzett harcművésszel szemben, azért még korántsem teljes. Harmadszor is elutazott tehát Chen Chang Xing-hez, akit annyira meghatott a fiatalember kitartása és lelkesedése, hogy végre nekilátott, hogy megtanítsa Lu Chan-t mindenre, amit csak tudott. További két év tanulás után Chen Chang Xing azt mondta, hogy mire Lu Chan majd

hazatér, nem lesz már senki aki legyőzhetné.

Később Lu Chan hazatért és valóban soha többé nem győzték le újra. Összesen 18 éven át tanult Chen Jia Gou -ban, és bár megszerezte Chen Chang Xing Tai Ji Quan stílusának teljes ismeretanyagát, mégsem volt elégedett a saját képességeivel. Folyamatosan kutatta stílusának minden aspektusát. Eközben a tudás igen magas szintjét érte el és a híre messze földön elterjedt.

Nem sokkal később Lu Chan-t egy távoli rokona, Wu Lu Qing meghívta Pekingbe a fővárosba, hogy ott tanítsa művészetét. Wu Lu Qing Dao Guang császár uralkodása alatt volt kormányzati tisztségviselő.

A fővárosba érve Lu Chan-t vendégül látta egy gazdag üzletember, bizonyos Mr. Zhang. Mr. Zhang vállalkozása kezdetben kicsi volt, de később igen nagy és jövedelmező lett. Az ő szervezete foglalkozott többek között különféle harci művészetek oktatásával is.

Az első alkalom amikor Yang Lu Chan találkozott a Zhang családdal egy bankett volt, melyen mindenki bemutatta a saját harci művészetét. A Zhang-ok egyik vezetője látta Yang Lu Chan vékony alkatát, s - mintegy sértésképpen - egy, a bemutatóra készülő, átlagos/közönséges (státuszban lévő) harcművész mögött biztosított neki helyet a vendégek között. Miután Yang Lu Chan bemutatta stílusát, Mr. Zhang megkérdezte tőle, hogy vajon a "vatta öklével" valóban képes-e leteríteni egy ellenfelet? Lu Chan úgy válaszolt, hogy bronzon, vason és kövön** kívül az ökle bármit legyőz hússal és vérrel. Az egyik vendég megkérdezte tőle, vajon elfogadná-e az ő kihívását? Amire Lu Chan habozás nélkül azt mondta, hogy elfogadja nem csak tőle, hanem bárki mástól is a jelenlévők közül. Ezt követően a vendégek kivonultak a kerthelyiségbe, hogy

tanúi legyenek a küzdelemnek. Először egy harcos futva rontott rá Lu Chan-ra, olyan vadul mint egy tigris. Ő felemelte a karjait és támadója a levegőben visszafelé repült néhány métert. Rögtön ezután egy másik próbálkozó lépett elő és kihívást intézett hozzá. Mielőtt befejezhetett volna egy technikát, Lu Chan visszadobta őt néhány méternyire a földre. Ezt látva a többiek már nem merték kipróbálni a szakértelmét. Visszatérve a bankett-terembe, Lu Chan-t a főhelyre ültették és mindenki köszöntötte. Ettől a naptól fogva Lu Chan Tai Ji Quan-t tanított a Zhang rezidencián.

Egy másik történet:

Élt egy ember, akit Yang Lu Shannak hívták (1780-1873). Yang Lu Shann szeretett volna Tai Chit tanulni, de nem volt a Chen család tagja, ezért nehezen jutott be hozzájuk - végül mint szolgáló került a házhoz. A háztartás tagjaként Chen Chang Shen tanított ugyan neki Tai Chit, de csak a tudás felszínét. Yang Lu Shann sokáig csalódott volt, hogy nem juthat hozzá a harci alkalmazás kulcsaihoz, de ennek ellenére szorgalmasan gyakorolt. Nagyon lassan haladt, egészen egy bizonyos éjszakáig. Ezen az éjszakán távoli kiáltások verték fel.

Amikor felkelt, hogy megkeresse a zaj okát, meglátta Chen Chang Shent és tanítványait, akik éppen gyakoroltak. Yang Lu Shann elbűjt és elleste a harci alkalmazás titkait, például a Hun és Ha módszert, amely kiáltások segítségével növeli a küzdő erejét. Ez idáig nem tudta használni tudását harc közben, hiába ismerte a pusztakezes formagyakorlatot, ezek után azonban rendszeresen megleste az éjféli gyakorlókat és egyedül tökéletesítette tudását.

Egy napon Chen Chang Shen felkérte, hogy küzdjön meg tanítványaival. Legnagyobb meglepetésére azonban a legjobbak sem voltak képesek Yang Lu Shannt legyőzni, ezért attól a naptól ténylegesen is tanítványává fogadta és teljes mélységben átadta neki a tudást. Yang Lu Shan azután Pekingbe ment, ahol három gyermekét és másokat is tanított. Legidősebb fia hamar meghalt, de a másik két gyermek elsajátította mindazt, amit ő Chen Chang Shentől tanult. Kettejüktől ágaznak el a Tai Chi különböző stílusai és ekkor vált a rendszer igazán népszerűvé.

Folytatása következik.

Cad Goddeu - A Fák Csatája

Az ősi walesi legenda, a Fák Csatája (Cad Goddeu) egy harcról szól, mely Arawn, Annwn királya, és Don két fia, Gwydion és Amaethon között tört ki. A csatát Gwydion nyerte, a fák az ő segítségére siettek, hogy küzdjenek mellette a harcban. Magát a konfliktust az okozta a történet szerint, hogy Amatheon elloptott egy kutyát, egy bíbicet és egy őzbakot Arawn-tól, az Alvilág urától (ki Annwn néven is ismert) Amaethon Gwydion társa volt a csatában, Arawn pedig Bran-é. A kelta druidákról azt tartották, hogy hatalmas mágiájukkal életre tudták kelteni a fákat, és csatába küldeni őket. De a kutatók ugyanakkor feltételezik, hogy a Fák Csatája nem a fizikai síkon zajlott, sokkal inkább olyan küzdelemről van szó, melyet a mentális síkon vívtak a tanultak nyelvei a szó erejével. Ez Edward Davies tiszteletes elmélete, aki a kora 19. században élő, kiváló Welsh tudós volt. Davies arra is felhívja a figyelmet, hogy a kelta nyelvben a "fák" szó "betűk" értelemben is használható.

Így Gwydion serege csak akkor győzethetett volna le, ha társának, Achren úrnőnek nevét kitalálja az ellenséges csapat (nevének jelentése "fák"), ellenfele, Arawyn pedig úgy bukott el végül, hogy Gwydion kitalálta Bran nevét. Bran ugyanis egy égerágat hordozott magával, az éger pedig Bran egyik legfőbb jelképe. Ugyanakkor Bran neve - mely általában hollót jelent -, jelent égert is.

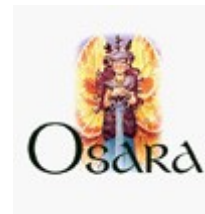
Walesben a Tylwyth Teg tündéreinek királya Gwydion ab Don, királynője pedig Gwenhidw. Gwydiont gyakran azonosítják a germán Odinnal. Szent fája a kőris.

A történetet a Taliesin Könyve tartalmazza. A vers a 6. századból származik, szerzője egy bizonyos Gwion. Gwiont gyakran azonosítják Taliesinnel.

Taliesin Kerridwen szolgája volt, aki egy varázsfőzetet készített, és egy álló éven keresztül kavargatta, míg csak a tudás három cseppjévé nem sűrűsödött. Amikor azonban Taliesin a tüzet táplálta az üst alatt, egy kevés forró folyadék ráfröccsent, és megégette. Szopogatni kezdte sebes ujját, és ezáltal a múlt, a jelen és a jövő minden titkának tudójává vált. A legenda egy hosszabb változatában Kerridwen egy Gwion Bach nevű fiatal fiút bíz meg az üst őrzésével, aki vándorlásai során elvetődött a Bala tó vidékére (észak-Wales). Amikor a cseppektől Gwion bölccsé válik, Kerridwen haragjában kergetni kezdi, Gwion pedig sorra alakot vált. Felvett alakjai az évszakok váltakozását tükrözik. Előbb hallá változik, mire az istennő vidrává; majd kismadárrá, mire Kerriwen sólyommá. Kerridwen végül tyúk alakjában elnyeli a gabonaszemmet Gwiont, és kilenc hónap múlva életet ad a ragyogó gyermeknek, Taliesinnek. Az újjászületett Gwion/Taliesin-t Kerridwen egy csónakba teszi, Elphin azonban megmenti a gyermeket, és ő adja neki azt a nevet, melyen később ismertté válik. Robert Graves feltételezésében Gwion történelmi személyiség volt, aki felfedte a költészet számos titkát, és bárdká vált, Taliesin nevét használva.

A fák szentségének titka előttünk fekszik e versben. A költő azt mondja (145. sor): "Kilencféle bölcsességből" teremtett. Ez előtt pontosan felsorolja, melyik ez a kilencféle gyümölcs: szilva, naspolya, eperfa, málna, körte, fekete és fehér cseresznye. A kilencedik hiányzik, Robert Graves feltételezi, hogy a fekete áfonya az. Szerepelnek a versben az ogham fái is: éger, rekettye, nyír, fenyő, mogyoró, bükk, magyal, tölgy, kőris, vadszőlő, hanga.

Titoktartás a Modern Boszorkányságban

Mi, a (tágabb értelemben vett) Testvériség tagjai (Boszorkányok/Wiccák/Új-Pogányok) meglehetősen furcsa helyzetben találjuk magunkat: két történelmi periódus határán állunk. Kicsit skizofrén ez a lelkiállapot: az elménk egyik fele azt mondja, hogy ha felfedjük tudásunkat a Testvériségről az üldöztetésekhez, gyűlölethez és félelemhez vezet, de a másik fele azt mondja, hogy a titok már így is kint van, és csak a nyilvános létünk tudja megváltoztatni a több évszázados félreértéseket.

Sajnálatos módon mindkét gondolat egyszerre igaz és hamis is, a mai időkben már nem várhatjuk el senkitől a bujdosást, de azt sem, hogy mindenki feltétel nélkül elfogadjon minket.

Azok, akik a régi idők gyakorlatát favorizálják, látszólag elfelejtették, hogy hogy tudott a Testvériség ilyen sokáig fennmaradni. Láttuk, ahogy a félistenek szentekké válnak, és ilyen forásban fennmaradnak, láttuk, ahogy Istennők váltak démonokká, és így éltek tovább, bizonyos, hogy nem fogunk elpusztulni attól a tényről, hogy végre egy általánosan pozitívabb kép kezd rólunk kialakulni a médiában. Már nincs szükségünk azokra a szigorú titoktartási törvényekre, amik a fennmaradásunkat segítették a Máglyák Korában, de ez nem jelenti azt, hogy valamilyen szintű titoktartás nem javasolt.

Úgy érzem, a titoktartásnak a mértékén kellene változtatni. Többé nem kell maszkokat viselve éjszaka találkozunk, és tudhatjuk, hogy hol találkozik a többi coven. Ugyanakkor látnunk kell a félelmet és a félreértést, ami a mai napig körülvesz minket, ezért azokat is tiszteletben kell tartanunk, akik inkább úgy kívánják, hogy az ismeretlenség fátylába burkolóznak, és akik olyan helyen laknak, ahol a holdfényben való táncolás nem elfogadott vallási gyakorlat azok körében, akik boldogan isszák a vérét és eszik a húsát a saját Istenüknek minden vasárnap.

Nem felejthetjük el azt sem, hogy, mint más vallásoknál is, vannak olyanok is, akik aktívan ellenzik hitünk terjedését. Sajnálatos módon, szembe kell néznünk néhány vallással, akiknek a legalapvetőbb hittételei közé tartozik, hogy a mi vallásunkat ki kell írtani. Hála sz Isteneknek,

ma már megvédenek minket a felvilágosult törvények, melyek a vallásszabadság szellemében születtek, ezért közvetlen módon nem is támadhatna minket senki. Ez, mindazonáltal, nem jelenti azt hogy biztonságban vagyunk az indirekt támadásoktól a média számtalan formáján keresztül, így ha csendben maradunk, azokat segítjük, akik azt szeretnék, hogy félreértsenek bennünket. A hallgatásunk azt jelentheti számukra, hogy igazuk van, ezért kényszerítve vagyunk, hogy válaszoljunk a hazugságaikra. Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknak volt már olyan élménye, hogy valakit biztosítani kellett arról, hogy mi nem imádjuk az Ördögöt, vagy áldozunk állatokat. Az egyetlen mód, hogy pontot tegyünk ezeknek a félreértéseknek a végére az, hogy nyíltan vállaljuk a hitünket, és minden alkalommal amikor valaki hazugságokat terjeszt rólunk, felállunk, és megmutatjuk az igazságot.

Ez nem azt jelenti, hogy a Testvériség minden titkát fel kell fedni, mint ahogy annak többségét már megtették a könyvek, de igenis vannak dolgok, amiket meg kell mutatni, hogy megállítsák a pletykákat. Ha megengedjük, hogy csak a vallásunk ellenzői emeljék fel a hangukat a Testvériséggel kapcsolatban, akkor nincs semmi esélyünk arra, hogy megmutassuk a valóságos dolgokat, amiket gyakorlunk.

A vita másik oldalán állnak azok, akik ezt mondják, hogy teljes mértékben élnünk kell a média hirtelen jött érdeklődésével. Könyvek, beszélgetőshowk, zenék és filmek, mindegyik médiaágazat magáévá tette a vallásunk rejtélyét és romantikáját. Mindazonáltal gyakoriak a túlzások, különösképp Hollywood-ban. Az ottani hibás értelmezések komoly fenyegetést jelentenek a Testvériség szentségére. Hitünk félreértelmezése okán más vallások istenkáromlást kiáltanak, számunkra azonban mindez azt jelentette, hogy felénk fordult a figyelem. Amennyiben eme érdeklődést a Mesterség mélyebb, széles körű megértésére lehetne felhasználni, úgy, hogy közben nem engedjük, hogy a média tévedései befolyásokják a Wicca gyakorlóinak következő generációját, akkor ezek a dolgok akár még inkább hasznosak is lehetnek, semmint károsak.

A Wicca vallás nem térít embereket, amennyire én tudom, nincs egyetlen misszionáriusunk sem, aki az Istennő ígését terjesztené szerte a világon. Ez egyben természetesen azt is jelenti, hogy az emberek első ismeretei a Wicca vallásról külső forrásokból érkeznek. Csábító lenne megpróbálnunk mindezt ellenőrzés alá vonni, hogy pontos képet nyújthassunk hitünkről. Itt azonban falba ütközünk, mivel hitünk természete egyben azt is jelenti, hogy nincsenek egységes elképzelések; csak olyan elképzelések, melyeket általában mindannyian elfogadunk. Minthogy hitünk általában egyéni, a felelősség mindannyiunkat terhel azért, hogy védjük titkainkat a nyilvánosság előtt, ha biztonságosan megtehetjük.

Most szembesülünk azzal a problémával, hogy az átlag ember képzeletében a Wicca gyakorlói démonokat űznek, jövőbe látnak és mágikus varázssitalokat gyártanak. A probléma nem is annyira ezekben az elvárásokban rejtezik, mint inkább abban, hogyan teljesülnek ezek az elképzelések a valóságban. Űzünk démonokat a ceremóniák során, de nem tűzlabdákkal; évekig tartó tanulással elsajátítjuk a jövőbelátást, de nem csillogó varázsgömbökbe bámulunk; a tudomány és a népi hagyományok vegyítésével megtanulunk bájjitalokat készíteni, de nem tarajos götte szeméből, füstfelhők közepette. Túlságosan sok ember közelít a Wicca

tanulmányozásához ilyen elképzelésekkel, melynek cseppnyi közük sincs a valósághoz. Csak az Istennő intő szavának figyelembevételével kezelhetjük ezeket a problémákat, ez az intő szó pedig a szeretet. Szembesüljünk ezekkel a valóságtól elrugaszkodott vágyakkal, szeretettel mutassuk meg az embereknek, miben tévednek, és ha még mindig kitart az érdeklődésük, tanítsuk őket.

Ezek után próbaképp bemutatnám saját véleményemet arról, hogyan is lehetne egyensúlyt elérni a kétféle nézőpont között. Tiszteljük mások titkait, és csak azokat a titkokat adjuk tovább, melyek a sajátjaink. Ki kell állnunk és meg kell ismertetnünk magunkat ott, ahol nevünket bemocskolják, mert soha nem feledhetjük, hogy a Wicca iránti támadás ellenünk intézett támadás is egyben. Nem rejtőzködhetünk tovább, és nem válhatunk azzá, aminek lefestenek minket. Nem ősi, csendbe zárt pletyka vagyunk, sem pedig modern, számítógépes grafikával rajzolt fantasy-szülöttek gyülekezete. Valahol elvesztünk a középúton, de ott talán megtalálhatjuk mindannyian, mit jelent modern boszorkánynak lenni.

Légy áldott!

Thorn
Főpap
Ezüst Csillag Ösvénye coven

Az Ősi Törvény 2. rész

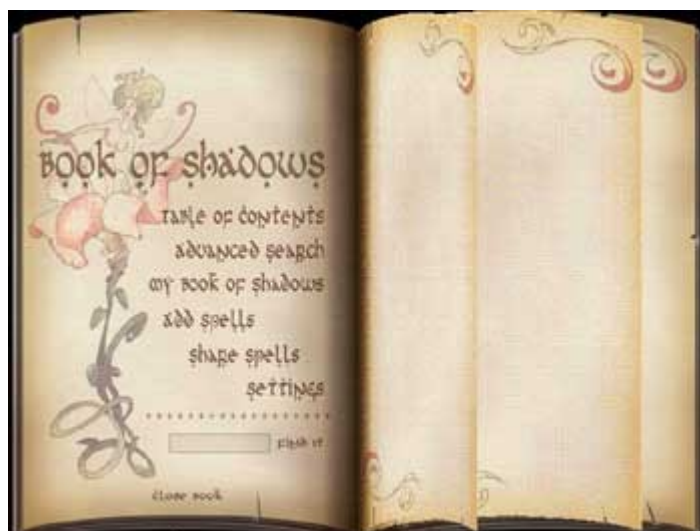
Konfliktusok Kezelése

36. Minden Főpapnő vezesse a covent igazságosan és szeretettel, a Főpap és a Vének segítségével, és mindig fogadja meg az Idéző tanácsát.
37. Hallgassa meg a coven tagjainak panaszait, és oldja meg a tagok között felmerülő konfliktusokat.
38. De fel kell ismerni, hogy mindig lesznek emberek, akik rá akarják kényszeríteni az akaratukat másokra.
39. Ők nem szükségszerűen gonoszok.
40. Gyakran vannak jó ötleteik, amiket a tanácskozások alkalmával meg kell tárgyalni.
41. De ha nem értenek egyet a Testvéreikkel, vagy azt mondják:
42. "Én nem fogadom el ezt a Főpapnőt"
43. A régi törvény mindig is az volt, hogy fogadjuk el a különbséget, és óvakodjunk a komolyabb vitáktól.

Új Coven Alapítása

44. Bármely harmadik szintű beavatott alapíthat új covent, ha túl messze él a coventirtoktól, vagy el fog költözni.

45. Ha valaki a covenbirtokhoz közel él, és új covent kíván alapítani, közölje a szándékát a Vénekkal, és azon nyomban költözzön az új birtokra.
46. A régi coven tagjai csatlakozhatnak az újhoz, de ha megteszik, semmilyen kapcsolatba nem léphetnek többé a régivel.
47. A régi és az új coven Vénei találkozzanak, és szeretetben és testvéri megértésben határozzák meg az új birtokhatárokat.
48. Azok a Boszorkányok, akik mindkét birtoktól viszonylag messze laknak, csatlakozhatnak bármely covenhez, de egyszerre nem lehetnek két coven tagjai.
49. Mindazonáltal a nagyobb Ünnepeken találkozhatnak a covenek tagjai, ha a tagok között valóban szeretet és testvéri megértés uralkodik.
50. A coven felosztása mindazonáltal gyakran konfliktusokkal jár együtt, ezért írták a régiek a törvényeket. Aki a törvényeket be nem tartja, az ISTENNŐ ÁTKA LEGYEN AZOKON. Úgy legyen.

Az Árnyak Könyve

51. Amennyiben van könyved, legyen az a saját kezed írásával. Engedd, hogy a Fivéridek és Nővéridek lemásolják ami nekik tetszik, de soha ne engedd ki a könyved a kezedből, és soha ne tartsd magadnál a másik könyvét.
52. Mert ha megtalálják a könyvet az ő kézírásukkal, elvihetik őket, és kivégezhetik.
53. Mindenki őrizze a saját könyvét, és semmisítse meg, ha veszély fenyeget.
54. A Boszorkány tanuljon meg annyit kívülről a könyvből, amennyit csak lehet, hogy veszély elmúltával újra tudja írni azt.
55. Ennek okán, ha valaki meghal, semmisítsék meg a könyvét is vele együtt, ha ő már nem tudta.
56. Mert ha megtalálják azt, tiszta bizonyíték lehet ellene.
57. És a ti elnyomóitok jól tudják: "Egyedül nem lehetsz Boszorkány".
58. Így minden családtagja, és barátja veszélybe kerülhet.
59. Hát pusztítsatok el mindent, ami nem feltétlenül szükséges.
60. Ha megtalálják a könyved, az csak ellened való bizonyíték, a további a te felelősséged.

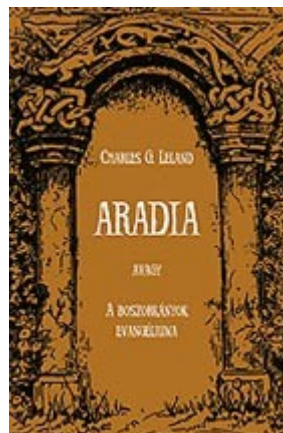
Folytatása következik.

Fordította: Llewynnias

Aradia, avagy a Boszorkányok Evangéliuma

Mostanában ismét gyakran kérdezik tőlem, milyen könyvet tudok ajánlani azoknak, akik a Wicca vallással szeretnének foglalkozni. Nehéz helyzetbe hoznak ezzel, mert magyar nyelven alig található olyan mű, amelyet valóban jó szívvvel tudnék ajánlani. Még Raymond Bucklandtól a Boszorkányság nagykönyvét sem mondhatom, hiszen Buckland (a legjobb gardneriánus hagyományokhoz híven) olyannyira ügyelt a titkok megtartására, hogy csak a vallás legfelszínét karcolta meg írásával.

Angol nyelven mindig is kedvencem volt az Aradia, avagy a Boszorkányok Evangéliuma, amely a toszkánai "vecchia religione", régi vallás legendáit és varázslatait foglalja magába. Gyűjtője, Charles G. Leland képzett néprajzkutató, és a legendák világában kiválóan otthon van, ugyanakkor mentes mindazon álszent miszticizmustól, mely a New Age felbukkanásával ragályként terjedt el az "ezoterikus" írók körében.

Az Aradia jelentős részét egy Maddalena nevű strega (itáliai "boszorkány") gyűjtötte össze, ő küldte el Lelandnak. Csodálatos legendákat rejt a szöveg. Egy teremtésmítoszzal kezdődik: Diana, a sötétség kiválasztja magából a Fényt, Lucifert, majd újra egyesülni akar vele, de a Fény menekül a Sötétség elől, így lettek a nappalok és éjszakák. Mikor Diana csellel mégiscsak ráveszi, hogy együtt háljanak, szerelmükből keletkezik a világ. Történet történetet követ, és az ember lassan megéri Leland lelkesedését a téma iránt - az ősi korok hangulata lengi be az egész művet. A könyv másik érdekessége, hogy a mítoszokba eredeti varázsszövegek vannak szöve, ezáltal éppoly élvezetes olvasmányélményt jelent az ezoterikus művészetek tanulmányozóinak és beavatottjainak, mint a legendák rajongóinak.

A Hermit kiadó augusztus közepén kiadja ezt a csodálatos gyűjteményt, így végre magyar nyelven is hozzáférhetővé válik ezen alapmű, melyet minden, a Wicca vallással komolyan foglalkozni vágyó egyénnek illik elolvasni.

Könyvajánló - Lao Cse írtelemei

"Az Út üres, de használat nem koptatja el.
Mélyen vezet, akár a miriád lény őse.
Tompítsd az élességet;
Bogozd ki a csomókat;
Enyhítsd pillantásod tüzét;
A kerék mindig csak régi kerékvágásban menjen.
Csak sötétben látható, csak úgy tűnik, mintha ott volna.
Nem tudom, kinek a fia.
Isten ősatyját formázza."

"Harminc trillió atom
Osztozik egymagadon,
Így vagy, így lehetsz egy Hatalom.
Állítsd a benned lévő semmit
Céljaid szolgálatába, s máris
Használhatod e testet
Evésre, alvásra, szeretkezésre,
Főleg a munkára.
Használd fel magadat,
Vegyülj el az anyagban,
Teljesítsd be az anyag sorsát.
Mindegy, mit teszel, csak tedd,
Belső úröd a külső úr tükre.
S mint minden vég,
A tiéd is diadalmas lesz,
Ha már elfelejtetted a szó értelmét:
Diadal."

"Az út örökre névtelen.
Bár a faragatlan kő kicsiny,
Senki a világon nem merheti kérni a hűségét.
Ha a nagyurak és hercegek ragaszkodnának az Úthoz,
A miriád lény meghódolna előttük saját akaratából,
Menny és föld egyesülne és édes harmat hullna,
S akkor az emberek igazságosak lesznek,
Bár senki sem rendelkezik így.
Csak ha az Út megszakad, akkor vannak nevek.
Mihelyt megjelennek a nevek,
Tudnunk kell, hogy ideje megállni,
Megszabadulhatunk a veszélytől.
Az Út a világ számára olyan, mint a Folyó
Meg a Tenger a csermelyhez és patakhoz képest."